

od lepe rože. Navkovel iz
Blagovice 60 let stari teras in herai 1876.
tečaj so pesen št. 803. in veči drugin
priponovest.

Biu je enket an grad biliz anga mesta,
voni sta bila gospod in gospa poročena že dvejsret
let, ^{še}kovrista volila nobenga jërha (Jeteta).

An veier se urajna pride pa an herai in
pros za jërperge. Travjo mu: le cete vsup
ležat? — vsup pa že ne ležim, nisem na
najen ležati v listi; pa žebe me, li se rad
v hiš pri pei pogrev; in pa leien sem, li
rad volim an man veierje. Mišna prav:

Jest nesmem dovolit, mörn jet gospo u
prasiat. Mišna pride nezaj prav: gospa že
dovolijo vobes vi praste. Sberai prav: Jest
li s gospo sam rad govornu. Pa prav kaj?

Jest ljem nekej tajga rad povédov kar
gospa nar bolj želi. — Kaj pa naj bolj želi,
jem hom jest povédova. A Dvejsret let sta
že poročena z gospodav, pa nimata nei
poroda; jest jem hom povédov, de preten
ho let v bôb ga bojo že 'mel. Mišna
poué to gospé in ona prav: Jest mörn
sama heraiá videt in štisat kako ho povédov.
Pa ga pride sama vprasiat. On ji je povédov:

De predn ho deuet ^{mesov} ga (porod) hote
že imel, ve le mene uzamete za hotra.

Mišna prav: Hot ho herai tadej kudu,
je misli'va ve je govuh. O, prav, tadej
bróm že pariu nezaj. Gorpa je nita vesela
l'vva, je šta v svoj cimer. In herai je
jemu tist veier ekstra cimer in postlo.
Drug dan je pa šov naprej, ni maral
bit veš pergrat. Mož te gospe je bil
pa general. Bidej bo je hla vojška napoue,
vana je šov pa ermale Komenderat. No
on na bronja seje, se je gospa kudo j'žla,
la. On je jo troštov: Jest ti hom mustu
voma anga zvestga služabnika; ti hoš dolila
kar hoš zlela vet rojene stvari ne ho pomane
vana. Tok je mustu za služabnika anga vojga
brata. No mu je ime Ambria. Jest Ambria
je jemu u an drug vezel voje grasin, in pa
svojo luko zbrano, No ni prov zlo marala
zajuj.

Tok zdej No enket tistih deuet
mesov pretječ, je gorpa premisljovala šje
ho hotev. V povčan ob en mcajt prvič
herai h tist grasin. Mišna je gospe'nové

Jela, ve je parsu herai. Prav gospa: To je
pa prav, ve na ho trela vrljet zagoj. —

Berai prav: Za hotro ho pa tista 4jo
hom jaz znav. Gospa prav: Jest pa hotro
ve dovolim, le tista nej ho, ko si jo hoter
zljere. Berai veri: Mišna ho pa za hotro.

Pednev je parsu ktem grad ob anini cajt,
po nvoi se je pa ta vete noviu. Zatrej
je rou ta herai za luotra, je pa van tem
fantii ime ve je lin Albert. Gospa prav:

Glih tak ime mu je van kokor je gospod
ime. Jest 'mam pa tu' tak ime naj rej
Koker je Albert. Potem je lin se herai
tisto noi quor v cimer, postreho je vro tako
jenu koker gospoda, vaver je v vezitih.

Zveier uzame vete narocie, ga kasne
in objame no mu prerokaje: Jest ti
nimam drugga za hotrino vat, koker to,
vaver hoš sedem let star, hoš volin kar
hoš prosu Boga. An ta Berai je lin
Boh. Zdej tist Ambri je pa bliz v
drugim cimer lezov, je pa risov, kaj je
herai veteu obhuden, je pa mistu: To

ne more liit herai, to more liit nekej
druzga, ker notjev n ne more kej tajga
oldolit drug kover 830h. On je jo pa le
pogruntov na tihem: De hojo jenset s kveij
parst njegov bide, de hojo fantia uzal, in
potlej ga na njegov granin izrevil.

Des, privejo an veier, kouje, in vojuska
kopita so imeli vse iz slamo uvito, de ni
ropotal. Gospé in pestna je dan Ambria
tak sloftronk, de se nista nič prebriktale;
in en nož je okervov, in ga je vjav v nevere;
je gospéj, in je jo tuv' an mal pokervov
jo persih. In tedej so tuv' naproseni tate
odpelal fantia.

U mal potem se pestna le prebidi in
oprasa gospo: le imajo oni fantia? gospa
prav: jezt ga nimam. - jest za tuv' nimam.
odverne pestna. Tedaj je kruz ustov de
ni fantia. Ambria je glich tako kover li
hin zjersga spajna ustov parsu v cimer
Zauwen: kaj je? Sta mu pa povevale.
On pa tega ni verjev, je vjav gospé:
ji si za spravlja, ji pokazé na neverje,
in nož, da je to dvoje kervavo, ji pa prav:

Baba ti si fantiä požarla, tutejle na
 kemih, no nenderjih, pa nož, je vse kerav,
 kar sprinjje tvoje požrešnost. Gorpa in
 nestra je to zatruala, ve to ni res, pa
 ni ni pomagalo.

Zdej je pa pisov gospod na vojstvo, ve je
 gorpa fantiä pojela, in ga vprašov: Haj naj
 počnem zdej žno? Gospod bo pisem v
 rože dolci, ga odpetät, prebere, se strano
 razjezi, ni vedu al je resnica ali laž.

Pisov mu je nezaj, ve ni sprav gorpa,
 premer jaz vam privedem. Pa Ambrii,
 č ravno kuroker clovk, vel' lin gorpa u:
 moru, mu se vander ni vojvstila vest,
 ker on kerui ni prelivov svojmu hli:
 žnemu, za to je pa imel jezbo tolk hólj
 pešči.

No se vojska konca, pa privede gospod
 vam, gre mu vse naprot, gorpa pa ta nar
 zabna. Nje je že požugov: Ti bi menta ta
 nevera hit, si pa ta nar zabna. Že ves
 Haj si naredila. Njeno izgovarjane ji ni
 ni pomagalo pri trbovinim gospod.

Šaržerju se je, ukaže narediti v vestu turn
koker eno jêčo, in gospo noter zazivat;
Drevje se posusi, ni ota več zelenit, pustu
je njo noter uzivano dvajset let, drevja
pa nič ne posebat.

Pustimo zdej gospo v turn v vest uzi-
vano, gospoda doma, naj se jim govori kakor
že tudi; in pejmo gledat za Ambriam
kam se je svetetu povedal.

Zdej ko je enbet tistih fantovih sedem
let pretjêkel, je pa nov Ambriam na svoje
grasine po fanta, kakor bi njegov bil.

Zdej sta prov izjêči nua, pa mu ni dau
neč jêst, in tud ne pit tistih fantiû.

Ko priveta do ana lipove sene, Ambriam
uprara fantiû: Al' si kaj lačen? E kaj
lačen, in pa tud žejn. Mo je povedov fantiû.

Ambriam prav: Pros šoga de mi dua kaj
volira za jêst in za pit pod to lipo.

Koker je fantiû šoga prasu je bla preri
narichtana miza za jêst in za pit, in sedez
na vsakmo kraj mize, de sta kakko sedela,
ko sta mila no jêla. Zdej ko se lam napri-
jeta in najesta sta nua naprej, noč jih
je vošla, nista se vella kam povat, seč mu

Ambrici: Prosi Boga, da privluka do Utere
grasine, da voliva jerpunge in na veerjo.

Fantei je prosu Boga, da voliva jerpunge
in veerjo. Mal ogledata en grad in se ro:
vasta noter. No privete v cimer, je hlo ze
na niz privih tan za dva cloveka za nit
no jest, v drugem hot na dve postle za
lei. Zvej poveerjata, malo pomolita, se na
postle uderzeta, ter do zaspita, zjutrej No se
dan vanebi na ustaneta, in frust vzeta,
in potem veie fanta Ambrici: Prosi Boga
da Terenzi sem parila. Je na prosu, se
je na zgodil. Ona je hua njegova ljubka.

Zvej so hli na tam da je hui fantei star
dvanaajst let. Terenzi je na fantiis velis
vaj imela No Ambricia. Zato je on grator
jezen na njega. No je rav jembet na jago
ji na veie vapnavt za kosil fantov serce.

Mei in na noz ji je na pustu doma, da hi
fanta fuderkala. Pa nije se je smila, in
tu fantei, je jo prosu, da pustu me, nej
tegate hi anga pra. Ona veie: Ja, pa
pra ni. Fant prav: Böh vej del an
pas parsi. Je ze an pas na vrate poter.
Nov, ma noter ovpre, fant uzame mei
in noz; pra zebolje in raztrančera

ozame ven serce in prav: Sej je glich
takšen, boker moj, ga ne bojo nei roznal,
ona mu reie: Te bodo pa puol uil't. -

Ba tist se pa nei ne bojte, jaz hom zvan
stav, me pa ne bojo nei uil't. Ona pa:

Te bojo pa potlej uil't! prav: Nei
se ne bojte, na bo ni kol nei kuzga.

Upovne pride z jage Jam gornj in jo
prasa: Je že kosil? Je, boker si reba,
fantov serce. Je pa sou h kosil, bo
zaine jest je pa grator kocart Puvel,
to je, takšen pas; boker je lui un priel.

Zdej je pa jemu fanti tega pa, mu
je prav jo malen jest vajav, de je grator
pas kamern. Ja sta bla an ajt per tistno
prav, potlej se pa fantu stoz pa prav:

Pejva kam dregam, jaz sem se že tulfej,
navelcov. Ona je bla Montent, sta pasva;
pa priveta v an gojzu do are grasine.
prav: Tulfej pa love zdej ostela. Ja
grasina je bla pa raularska, in je bla
noter ster in dvejset raulajev; trinsdvej;
set jeh je on pomoru, eden je pa noter
podpodnicam lui skret, ga on ni vrazmor.

Sama Yerezi ga jenkēt najde, zalubla se je v njega, in ga je potlej velik raj imela. Koher tega fanta, skrivnej mu je jēt nosila, in z enim preskrbela.

Ne deli prej od tistga grada je liu pa an jizer, jenkēt gre fantei 2 tismo jizer na jago, pa pride an lintver presko nem, fantei quēr po mēr veb' ga liu ustrelu. Lintver pade na vamp, se fantu šmehta, fantei na tla pogleda, pa zagleda ano lepo Hamnito plošō, ktera je imela dva železna obroča, na vrh so hti pa pustol: Njēr ho to plošō uzdignu, noter ho najdu an lep zlet meī; jo ni tobo kude zverine in vojske veb' jo on stem meiam nepremagov. — Fantei ni mogu te plošē uzdignt, mo je pa pomagov lintver. Dolu je lep zlet meī, in zravu veruē, zan lep zidan pančeli, znim si per vežē na galo vožō meī.

Doma pa raubar in laba konštujeta kobo va li fanta kol prinesla, Graubar se ni upov povstopit fanta, ko je une me po končav, li njega gotovo tud' si misli.

Tako prevarta, da li ludo naj bolj pame-
tno, če dolita odvijega meš. Fantei gre na
jogo, ko vam privede, ga lala pros: Vob ti
neen ano Vöpu naprav, sem lovna. Fantei
ročno nanos novo, jo zagreje in lala gre
noter, ^{v köpu.} prav, to je pa prav dober; dra-
go Vrat lome pa jaz tjele tako napravja. Bes
mu drugo Vrat ona tako naprav; pa fantei
No je rov v köpu, ni stu odparati meša.

Fantei gre spet jenkēt na jago, ko
privede vam se pa lalna navedi holana;
mu pa prav. Tjako sem zelo lovna, pa
sem je sanal, de dve ure od tod, je ana
grasina, in pri tist grasin je vert, v njem
je ana jalučka, ko hi men te jalučke prine,
ni sem precej zdrava.

Fantei zadovoljno ohaga in gre po jahu,
Vle, ko jih oni zaine tresti, devja zvers!
na pa v köpu leteti, deb! ga hlo raztrgala,
On in pa njegov lintner sta pa uso poma-
nila, in zmetala na en Vov. Fantei
nehere faranetel jalučk in jeh nese vam
lovna lala. No jih ona je pa reč!
O, tako žmahnih jalučk pa se nolenkret ni,
sem jevla, kje sem pa že zdrava.

Fantei se spet poba na jago, bo pride
vam v rajma trata labno labno in ona
mu reče: O, hallo sem spet labna, pa
sem je rajnal, ve tri ure od tod je ena
izdana grasina, on je vse sorte zverina.
Kob men ti od ane komete prinesu
mleka, potlej pa sem kar zdrava.

Fantei oboga pa se poba kar kjekej,
bo pride kje, pri grasins ni ko volens
orot in nei volnot, orol in orol
gal zil; njegov listner je prekorov
zel, on pa gre pomozte kometa, ko
se rajta vernit, pa zacin jet kor ris,
levi i.t.d. Sed hli fanta raztrgal; pa
z njegovins listnersjem vse pomorita in
na en kor zvereta. Potem gre fantei
pogledat po cimris, v rajma noter eno
lepo primozno ko je strillala, ona se ga
zlo obruseli in mu reče:

Ostan ti tukaj, juter sem že jaz ne,
rena. Ne hod od tega graku, ti boš toš ne
meien se znas strit mert doma.

Ni mu mogla obravit, pove ji: Moru
to le mleko nesti mamke, če ne umrejo,

Fantei nese mleko vam, ji ga ja, ona
ga nije; o, prav, to je pa grožen muvi
sem že pravna. In potem mu pa reče
lunavsko: Sej Volk ti zmano terpiš; un
van sti men kōpu dalou; duom jo lom
pa jažt tjeb. Naprav mu ano lustno to,
jelo vodo, noter an pripravon zdiu za židit;

Ta drugi quont je prei odvžov, meia
pa ni otu odvparat. In haha mu reče;

Odvž ti prei meš, v vod bi znov kej
zarjovit, ga je škola, to je tole lep. Sej
ves, sej semt jaz zmerej zapomoi, set
ni treba liet, vel pariu ot meš. Ni ji
ga otu vat. On gre v tisto toplo vodo ali
kōpu, pa se mu je začel dvemat, ko zaspi,
ona mu odvžje meš, pa po ravharja leti,
rijema da meš, in on reče na glas fantiun:

Do zdej sem liis jaz tjeb v pesteh, zdej
pa ti men! Ga je precej otu fevdelat
pa haha mu je rekla: Trov hiter ga nčkar
ne fevdlelej. Potlej ga je pa v mesmio za
tram vlesu za pete, pa ~~sta~~ skopeliv,
špilov po lii in vorov, ve ga je oslepil.

Potem ga je nesu quor v an šalovje,
tje blo vov duost devje zverine, ga spusti
duol čej an pečevje, ga je že vidu, ve ga je
an lintuer v goler ujev. Sintuer mu ni

tolik žalega stana, del mu hui zlasu z glave
 las. Ta lintner ga je tem drugim lintneri
 naprej povla; drug lintner ga tem tretjem
 lintneri naprej povla; noter govaj je hui
 pa fantov lintner, ta ga je pa kar vesu zje
 v tistno grad, vovd je pa tisto izdano prin-
 uzno vesu, in potem vuu ona reu. Tebe
 ne pustim prei, ce si ravno slep, ti si me
 ne raznost vesu, vmi velko dobroto stanu,
 ktero ti ne morem nikdar poplavati.

On ostane zdej pri uje na grašini, kmet
 se vrajma ko je pri volnu sedla in štrikala,
 vo uiv, de je an golop na vert priletu, in
 vask drevo in vejo ^{in na tla navdu} ~~ruknu~~ prileti v lipo
 je pa ravno tako naredu; pov lipo je hui pa
 sturjem, pa prileti v drevo, pa pade v sturjem,
 se van skofeta, ko pride na ruh se pa strese;
 potem je pa rezaj v sturjem glavo pomalnu,
 je pa zagergukov; je v drugii pomalnu, je
 pa se hel zagergukov; ko jo v trebe poma-
 lnu, je pa zlotu na vert v dreve, zdej
 pa ni uci rukov po vejah.

Princezna fantu to pore vse natanko
 kako je ravnal golop in ujemu reu:
 Vej se tebe kije v sturjem pelam, de se boš
 unev in glavo noter v sturjem potuknu,
 srok vej se hui spregledov. On je hui pa kar

Kontent pa prav: Le pel me! Zdej bo
ga pripelje kje h stavem utabne noter
v novo glavo in prav: Ano meglo že vi-
dim. Franti utabne v drugy noter glavo prav:
Zdej pa že lep lev pesk že vidim. Dra-
ga prasa: Ali ti pa že pesk vidu v
vod? Pesk sem že vidu. Tzi met za-
trudi. V trebe utabne noter glavo, je pa
se bolj vidu, bober príd, bo ni lin
ni bol stép.

Šla sta se en čas te dva na te granin,
bo je bla izvaruh l'vi. Potem pohereča
blago in se povarta dalje po svet. Bo
pa nista imela ne kočij, ne vóz, princezna
se je močno utrudila, tako de mu je pša-
la. Breku ji je: hratej ana ^{lepa} fróža! je pa
gratala, je jo pa izjav za vlatuh za mušeli.

Ta se povla naprej, pride do tist'ga jizer-
ja, bo je tavej novu na jago, je pa svol
sevu in zabremov. Otem pa tist ravlas
ovdet pride, ga pa prasa: Kaj delas to? -

Mharb sem se pelov, se je pa razhlita,
sem se pa pripelov nam na anih vesláb,
mu pové. An potlej sem pa turzej
sevu, pa zabremov in zasprav.

Kaj si pa hej delov v hant? ga vpraša.
Mu je pa razložiti, de je lin za kuharja.
Mu potlej ga prasa: Al greš h men za ku-
harja? ta prav: Za kaj ne, sej mi je nek
lit pri l'eh. Fant je poznov navlad-
ja, ta pa ne fanta.

Potem pa gresta na navlasev grad in ho
priveta sam mu reče: N'oj ne pojies kuhar,
ho si truden, peji kar lei, de si pojies!
On gre spati, zutrej ho se glumi ustane,
in gre prasiat gospoda, kaj de ho kuhov
dones, pa to si je tud' zgovoru, de ho sam
v kuhin karer ho kuhov; ne sme nobjed'n
noter pogledat, de hej ne skazim. Zatrudi
gospodu. Ho ta paru juter kuka frustek, je
pa vjav: Del' b'oh dau, de hi tako dober sta-
kov, de se nista gospod in gospa tako dobrri-
ga jevla! Ho ona dva frustekjeta, sta se
menila, de se nista jevla tako dobrrih jedi.
Lepo rozo je pa iz za blaska wzev karer
je kuhov in se jo zraven sbe rebe na
ognise vjav in ji rek: Anka! ce
glih za druge ho kuham, pa hom vsejen
tud' za tebe!

Del cara je lin pri tem grad za kuhar-
ja, konket se unajma, de ^{no} napravl ano gostarijo

prav vsi je on napravil vse sorte
nove, znamenite rihte gostem, do so
ga hvalili in mu napivali, in ga je
tudi malo volil v glavo, ko ti odzivejo,
mu pa reče gospod: V čem pojdes odevat
gospo, pa ah te, ho si an mal uinen, se
jo kej ne poskovejš. On dōga in gre, v
roki na sten v rajma svoj nekdanji zlati
mei, On hi menu gospo ovet, je jo
pa v tla telelu. Gospod se udrugi vol oglas:
Albert kaj si naredu? v čem si pa že
uinen. Fantei uzame svoj mei, in navrt
leti, pa ga pokonča, in gre nezaj, molaj
pa halo.

Potem se polka dalje posmet, vse si
službe, in jo tudi v rajma pri an mu grad
quortnarsko. V vertu je najlu var sah in
ne strelilen dnevje, volene lepe rože v
vertik, ^{ve} je je bla zapusen. On pa te mu
ne veje in dnevje poseba, in rože poseje,
v par dneki je tak lep vert lui, de ni zapo-
vedat. To ga grajski gospod pove rosebo,
kter je jemu že dvejet let var sah dnev-
je v vart, in ta mu veroi: Prasej ga, če
si upa mojgo nezaj učitlat. On ga prasa,
pa ta je vjav: To je moja ta mala stvar.

To pa ta prave unmo, jentset privejo s'ko
 čijo punj, v katero je bilo vpreženiš dva para
 konj; No se pele proti grad mu gre vse
 naprot in gospod mu reče: Gnadvlii quor:
 trav, si se upate napravt, de lo v mojmo
 vart narel? ta prav: V dveh urah more
 bit ves v veti in zelen. Mr potlej lom se
 duon v grad naredu an drug veselo, Nober:
 miga se ni volkel grad.

Pravno ta dan so imel turkej ano gostarijo,
 in on je muovu naproti gospod, de je je
 vprembal v grad. No gresta fajmošter in pa
 kaplan, tema duoma ga pa se vel naprot.
 No se mečajo se pa verne nezij in grebo vsi
 trije vtrni in fajmošter prav proti kaplanu:
 Gest se nisem ničal tako lepe rože vidu, Nober
 jo ima ta na kaplanu. Kaplan prav: Gest se
 tud ne, če jo bel gledam lepš je, kar sama
 sem omeja. Zvoj ga pa vprašata: Gnadvlii
 quostnar nezamerte, al' tud ni tase rože cepte?
 on jima pove: Sej to rože sem sam mepu,
 pa turkej na lom lepših, sam morem to najlepš
 za puseli imet. Gredoi je pa tudi joberov te
 lepš kamne, in jih je utibov v trošel. Mre
 dva to vidta in reče kaplan fajmoštru: Podoben
 je, de mu an val manka na parnet, No kamne

polêra in v aršêl utikuje. Otem prîdejo
v grad, pokliê tistga svojga psa, muhelna, mu
verzê rekêj tistga Hamna, ko ga je nahral
po nôt. Par je Hamne tako drolin, de se mu
je Nbar môlka izsijala iz gobca. Drugi gosti
mu rekô: Nbar ne vejte tega trîdga Hamna
jêst psu. On jim pa zaverne: Ložêj par
jê trî Hamnje, ko lastna mat svoje dete.
Gospôv je pa to nîsôv, je pa sôv nan in za:
nej se je jôlov.

Gvortnar je pa spet sôv drug gospôv naprôt.
je pa zonet polerov Hamnitke, de, ko je ne:
zaj v grad parsu, da jih je metov psu.

Naplan je pa kôr mesa priprav, ga je
najtov dat gvortnarjevum psu, pa ta prav:
Par ne ho mesa jêst, nej jê Hamne; ložêj
par ta trî Hamne jê, kôker prava lastna
mat svoje edino dete.

Otem gospôva po severzih porêdavajo, tud
njem rekô se uesti, pa on je djav: Jêst
môrn tako prostora met, de homo rekli
lêlka trije.

Ko je bila vsa gospôva s kunej zlerana,
ga prasa grajsâb: Al' hote kej navil v
vrt? - Dva ali tri hlapce mi vejte, pa
morejo tako vlat, kôker jim bom ukazov.

Gospod pobliže tri klame in jim
reče vse tako sturiti, Hober jim hobe
ukazal quortnar. Pele jih v vert in
jim od strani poiči reče odkopavati žid,
Hober zane upate, pa de kamen noter
nezaj ne sme odhoden part.

Hober odkopajo žid zamerkajo gospo
noter, se pnestrajjo de kje padejo. Quortnar
pa gre jo pele v grad, in posavi 2 niz
in reče: Ti si prava moja lastna mat,
hoš tole sešla pri niz zgraven mene.
Potem pa vzame tisto rožo iz zaklada
ha in pobliže: Alenika ti hoš tusej
sešla zgraven mene na ^{levi} desni stran, ti
si men pomagala, de sem zopet volil nezaj
pogled; židej si pa moja nevesta in pra!
na zakonska žena.

Ho so se že malo na žili in na žilki
pa grevo pogledat v vert, kter je pa hinc že
nes v veti in zeleni, Hober v raj.

Ho vovd reče svojmo pro: Pudel rejid
sem! pa prive. židej hoš pa grator Ambria
Hober si hinc pned! in hoš stric Hober
si hinc! je pa grator Ambria. Potlej je
pa on meino iz lepo rožo živel in gospoda
nil na te očetov grahin, do časa de je prisla
njega bela smert.